

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۶/۰۲/۰۵

احسان الله ارینزی

افریقا

(قسمت سیم)

کانگو Congo

(قسمت دوم)

جغرافیای اقتصادی:

نظر اجمالی: اقتصاد جمهوری کانگو ترکیبی است از: زراعت عنعنوی، سکتور نو بنیاد تولیدات صنعتی که پروسس تیل ستون فقرات آن را میسازد و سوم سیاست های حمایتی دولت از تقویت سکتور خدمات. کاروبار تفحص، استخراج، پروسس و تجارت تیل اخیراً عواید جنگلداری را پشت سر گذاشت. قسمت اعظم عواید دولتی از صادرات تیل تعلق بدست می آید و از گاز برای تولید انرژی برق استفاده میشود.

استفاده از معادن نیز طی ده سال گذشته مورد توجه دولت و سکتور خصوصی قرار گرفته است. استخراج سنگ آهن در سال ۲۰۱۳ آغاز شد که عواید دولتی را سالانه حدود یک بلیون \$ امریکایی بالا برد.

جمهوری کانگو حالا عضو فعال اتحادیه اقتصادی و پولی افریقای مرکزی GEMAC است که واحد پولی فرانک افریقای مرکزی The Central African Franc را به دوران انداخته است. این اتحادیه بر علاوه جمهوری کانگو، در منطقه ۵ عضو دیگر نیز دارد.

دولت فعلی کانگو تلاش میکند تا بر مشکلات موجود اقتصادی فایز آمده و فقر و تنگدستی را کاهش دهد. کاهش نرخ تیل در بازارهای جهانی بعد از سال ۲۰۱۴، دولت را زیر فشار قرار داد تا از مصارف خود در حدود یک بلیون \$ بکاهد. کسر بودجه در سال ۲۰۱۷ به 11% تولید ناخالص داخلی یا GDP رسید.

در اواخر همین سال ناکامی دولت در قسمت پرداخت مردها و معاشات باعث تظاهرات بزرگ شده و داکتران و معلمان کارهای خود را متوقف ساختند. این مشکلات دولت را مجبور ساخت تا به IMF مراجعه نماید.

IMF دریافته بود که اتکای دولت/کشور کانگو بالای صادرات تیل، قروض زیاد و حکومتداری ضعیف باعث رکود اقتصادی این کشور گردیده است.

در سال ۲۰۱۸ مقدار قروض خارجی جمهوری کانگو به 120% کل تولید ناخالص داخلی شد و IMF بالای کانگو فشار آورد تا با کشورها و مراجع قرضه دهنده قبلی داخل مذاکره شده و بالای شرایط سهل تر به موافقه برسند.

IMF در آن وقت پذیرفته بود که در صورت اصلاحات در سیاست های دولتی و توافق با کشورها و مراجع قرضه دهنده در مورد شرایط باز پرداخت و اقساط به تعویق افتاده، به کمک این کشور خواهد شتافت.

تولید ناخالص داخلی GDP: 38.16 بلیون \$ (۲۰۲۳).

رشد سالانه تولید ناخالص داخلی یا GDP: 1.91%

عاید سرانه سالانه: \$ 6200 (2023).

ساختار سکتوری تولید ناخالص داخلی: زراعت 9%، صنعت 45.2% و خدمات 40.4% (۲۰۲۳).

انفلاسیون: 4.3% (۲۰۲۳).

نیروی کار: ۲/۵۶ میلیون نفر. زراعت 35.4%، صنعت 20.6% و خدمات 44% (۲۰۱۶).

نرخ بیکاری: 19.7% (۲۰۲۴).

زندگی زیر خط فقر: 40.9% (۲۰۱۱).

بودجه: عواید ۲/۳۹ بلیون \$ و مصارف 2.40 بلیون \$ (۲۰۲۰).

د پانو شمیره: له 1 تر 7

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: د لیکنی د لیکنیزي ښي پازوالي د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رالیرلو مخکې په خیر و لولئ

صنعت: استخراج تیل، پروسس و صدور گاز و سایر مواد معدنی، گاز مایع، چوب و اشیای چوبی، مواد خوراکی (نوشابه ها، بوره، آرد و روغن)، صابون، سگرت، برق، سمنت و سایر مواد ساختمانی، ساخت و ترمیم کشتی های کوچک و کارهای دستی.

رشد سالانه تولیدات صنعتی: 0.75%

تولید برق: ۶۲۹۰۰۰ kWh (۲۰۲۰). از تیل 70.1% و از آب 29.9%

مصرف برق: ۲ بلیون kWh (۲۰۱۹)،

صادرات برق: ۴۴ میلیون kWh،

واردات برق: ۲۳ میلیون kWh،

تولید تیل خام: ۲۴۰۹۰۰ بیبرل - روز (۲۰۲۱)،

صادرات تیل خام: ۲۰۰۰۰۰ بیبرل - روز،

ذخیره تیل: ۲/۸۸ بلیون بیبرل (اول جنوری - ۲۰۲۱)،

تولید تیل پاک: ۴۰۰۰۰ بیبرل - روز (۲۰۱۶)،

مصرف تیل: ۱۲۶۰۰ بیبرل - روز (۲۰۱۹)،

صادرات تیل: ۶۶۱۰۰ بیبرل - روز (۲۰۱۶)،

واردات تیل: ۴۱۰۰ بیبرل - روز،

تولید گاز: ۱,۳ بلیون متر مکعب - سال (۲۰۱۹)،

مصرف گاز: ۱,۳ بلیون متر مکعب - سال،

ذخیره گاز: ۲۸۳/۹۸ بلیون متر مکعب (اول جنوری - ۲۰۲۱).

زراعت: 31.1% زمین های کانگو قابل زرع است که 1.6% زیر کشت بوده و 29.5% آن را چراگاه ها تشکیل میدهد. 65.6% زمین های کانگو را جنگلات و 3.3% باقی مانده را تپه ها (کوه ها)، دریاها، شهرها، مناطق کار و تولید و محلات بود و باش روستایی تشکیل میدهد. در سال ۲۰۱۲ موزی 20km² زمین این کشور کشت میشود. 9.3% مردم جمهوری کانگو در عرصه زراعت و جنگلداری مصروف کار اند و 35.4% تولید ناخالص داخلی از همین سکتور بدست می آید. چوب، قهوه، تنباکو، کچالو، ارزن، برنج، خرما، انواع میوه ها، سبزی، گوشت، لبنیات، تخم مرغ و علوفه از محصولات مهم زراعتی و مالداری این کشور محسوب میشوند.

مالداری: تعداد نسبتاً کم حیوانات اهلی و بارکش، در مناطق جنوبی و جنوب غربی کانگو، چه در فارم ها و چه در خانه ها و مزارع تربیه میشود. نقش سکتور مالداری در اقتصاد کانگو برآزنده نیست. گاو ۳۵۰۰۰۰، بز ۳۷۰۰۰۰، گوسفند ۱۵۰۰۰۰، خوک ۸۵۰۰۰ و مرغ خانگی ۳/۶ میلیون. درین کشور هر سال بطور متوسط حدود ۷۰۰۰۰ تن ماهی و سایر خوراکیه باب بحری صید میشود.

معادن: تیل، گاز، طلا، نقره، الماس، پوتاشیم، سنگ آهن، جست، یورانیم، فاسفیت، سرب و منگنیز.

صادرات: به ارزش مجموعی ۴,۴۵ بلیون \$ (۲۰۲۱).

مواد نفتی 50%، سنگ آهن، چوب و پلاستی و بوره، ککو، قهوه، طلا، مس، الماس، سنگ های معدنی، پوتاشیم، تنباکو و کارهای دستی.

شرکای بزرگ تجارتي: چین 46%، امارات متحده عربی 23%، هند 6%، عربستان سعودی 5% و پرتگال 3% واردات: به ارزش مجموعی 4.48 بلیون \$ (۲۰۲۱).

ماشین آلات، فابریکه ها، وسایط نقلیه، پرزه جات، اشیای نیمه ساخته شده صنعتی، مواد ساختمانی، مواد خوراکی، محصولات نفتی، انرژی برق، منسوجات، وسایل برقی، ادویه و مواد طبی و بعضی اقلام کیمیاوی.

شرکای بزرگ تجارتي: چین 24%، انگولا ۲۰%، گابون 9%، فرانسه 6% و امارات متحده عربی 5% قروض خارجی: ۶,۳۶ بلیون \$ (۳۱ دسمبر ۲۰۲۳).

واحد پولی: فرانک افریقای مرکزی Communaute Financiere African Francs.

یک دلار امریکایی = ۵۵۸,۳۸ (۳۰ جون ۲۰۲۵).

سال مالی: عیسوی (گریگوری)

سیستم وزنی: متریک و اوزان محلی.

ترانسپورت: کانگو 510km خط

و 20213km خامه)، 1120km راه آبی داخلی، 232km پایپ لاین برای انتقال گاز طبیعی، 4km برای تیل خام، 982Km برای تیل تصفیه شده و 11 کشتی تجارتي (با ظرفیت 1000GRT یا بیشتر از آن) دارد.

۱	General Cargo	کارگو عمومی
۱	oil tanker	تانکر مواد نفتی
۹	Others	سایرین

خامه ۱۹	پخته ۸	میدانهای هوایی: مجموعاً ۲۷ (۲۰۲۱)
-	۲	رنوی طولیتر از 3047m
۸	۱	رنوی از 2438m تا 3047m
-	۵	رنوی از 1524m تا 2437m
۹	-	رنوی از 914m تا 1523m
۲	-	رنوی کوتاه تر از 914m

میدان های هلیکوپتر: ۶ (۲۰۲۰). پروازهای داخلی و خارجی در کانگو از سوی چهار شرکت داخلی و خارجی انجام میشود که Aero Service و Trans Air Cargo مهمترین های آنها اند، که در سال ۲۰۲۰ با ۱۲ بال طیاره ۳۳۴ هزار مسافر و ۴/۶ میلیون mt-km مال التجارة را جابجا نموده اند (۲۰۱۸). ۲/۷ میلیون موتر تیز رفتار، بس، موتر سایکل، لاری، تانکر و سایر وسایط نقلیه ساختمانی و معدنکاری (۲۰۲۲).

بنادر: براز اوویل، امفوندا، اویسو و اویو. مخابرات: کود تلفون (۰۰۲۴۲). تعداد تلفون های دیجتل ۱۷۰۰۰ و همراه 5.87 میلیون (۲۰۲۳). گفته میشود که سیستم های تلفون در مناطق لومویو، پورت نویرا و براز اوویل کهنه شده و به نوسازی و توسعه نیاز دارد. کانگو یک سیستم کوچک کواکسیل کبیل و مایکرویف دارد که خدماتی را برای دولت فراهم میکند. شرکت های خصوصی دو دهه قبل با سرمایه گذاری در کانگو شبکه های ایجاد نمودند که در نتیجه امروز هر ۱۰۰ نفر کانگویی ۹۰ تلفون همراه با انترنت 3G دارند. کانگو برای ارتباطات خارجی خود و برای ماهواره انتلسات (بحر اتلس) یک سنتیشن زمینی در خاک خود دارد.

رسانه ها: دولت کانگو یک TV و چند رادیو و سکتور خصوصی شش TV و ۲۵ رادیو دارد. یک TV و چند رادیوی کانگو براز اوویل برنامه های علمی، ورزشی و تفریحی بعضی کشور های خارجی را دوباره نشر شبکه های تلویزیونی خارجی را از طریق ماهواره و کبیل ببینند و بشنوند. رادیو تلویزیون کانگو به زبان های فرانسوی، لین کالا، کیو کونگو و مونو کوتو با نشرات دارند.

شرح وسایل انتشاراتی موجی در کانگو (۲۰۲۱)			
۱,۳ میلیون	کل تعداد رادیو	FM = 9, AM = 2	مراکز نشرات رادیویی
۸۷۵۰۰۰	کل تعداد TV	دولتی = ۱ خصوصی = ۷	مراکز نشرات تلویزیونی

کود انترنت: cg. مشترکین انترنت: ۴۸۴۲۴۵. 38% مردم (۲۰۲۳). انکشاف اجتماعی: جمهوری کانگو از نظر تولید ناخالص داخلی و عاید سرانه سالانه، یک کشور رو به انکشاف به شمار می رود. به اساس معلومات 2020 – CIA World Factbook هر کانگویی سالانه بطور متوسط \$ 6200 عاید دارد که حدود ۷ - ۸ بار بیشتر از عاید مردم افغانستان است. 80.3% مردم کانگو بالای ۱۵ سال (مردان 86.1% و زنان 74.6%) دارای تعلیمات متوسط، مسلکی و یا عالی هستند. تعلیم و تربیه برای اطفال ۶-۱۶ سال الزامی و رایگان است، جوانان بطور متوسط ۱۴ سال درس میخوانند، 90% اطفال واجد شرایط به مکاتب میروند، دولت ۴/۵% بودجه را به انکشاف معارف و تحصیلات عالی اختصاص داده و به سکتور خصوصی اجازه داد تا شرایط خوب تعلیم و تربیه را برای کودکان و جوانان کشور فراهم سازند. تعلیم و تربیه در کانگو از کودکستان آغاز و به پوهنتون به پایان میرسد. رفتن به کودکستان نه الزامی و نه رایگان است.

د پانو شمیره: له 3 تر 7

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de یادونه: دلینکني د لیکنيزي بني پازوالي د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رالیرلو مخکي په څیر و لولئ

مکاتب ابتداییه ۶ سال (۶-۱۱ ساله) است که متعلمین در آن زبان ملی، معلومات مدنی، حساب و مذهب را فرا میگیرند و ورزش نمیکنند. مکاتب متوسطه ۴ سال (۱۲-۱۵ سال) اند که متعلمین به فراگیری کمپیوتر، زبان خارجی، کیمیا، فزیک، الجبر، مثلثات و جغرافیه و تاریخ می آموزند. لیسه ۳ سال است که به ۲ نوع اند: لیسه های علوم ساینس و لیسه های هنرها و علوم انسانی.

حدود 6% - ۸ فارغین لیسه ها در کانگو به مکاتب عالی یا انستیتوت های فنی و مسلکی میروند، تا زود برای کار های عملی و مسلکی آماده شوند. حدود 85% فارغین باقیمانده در موسسات تعلیمات عالی و پوهنتون ها جذب میشوند.

جنگهای دوامدار خانگی به تعلیم و تربیه اطفال، جوانان و تحصیلات عالی این کشور صدمات جبران ناپذیر وارد نموده است.

پوهنتون Nguoubi و انستیتوت عالی تعلیمات زراعتی Mondongo که در سال ۱۹۶۱ تاسیس شده اند، از قدیمی ترین ها در کانگو بحساب میروند. انستیتوت مسیحی پولی تخنیک هنرهای زیبا و موسسه تحصیلات عالی اقتصاد و تجارت نیز از اهمیت زیاد برخوردار میباشد که صلاحیت صدور دیپلوم های لیسانس، ماستری و دکتورا را حایز میباشد.

شرح مراکز تعلیمی کانگو (۲۰۲۱)			
نوع مرکز تعلیمی	تعداد مرکز	مجموع آموزنده	مجموع آموزگار
مکاتب ابتدایی	۸۰۵	۴۰۳۰۰۰	۳۰۰۰۰
مکاتب متوسطه	۴۰۰	۴۰۰۰۰۰	۳۱۰۰۰
مکاتب فنی و مسلکی	۸۵	۳۲۰۰۰	۲۵۰۰
تحصیلات عالی	۲۷	۱۸۵۰۰	۱۷۰۰

ضعف عمومی اقتصاد، موجودیت بیسوادی در بین مردم و خاصاً زنان از عواملی است که باعث رشد سریع رسانه های چاپی در جمهوری کانگو بحساب میروند. رادیو در بین رسانه ها درین کشور مقام اول را دارد. سانسور و برخورد خشن مقامات کانگویی با اهل رسانه ها، در دنیا مورد انتقاد جدی قرار دارد.

در کانگو ۱۵ روزنامه و هفته نامه سراسری دارد که اکثر به زبان فرانسوی چاپ میشوند. Le و Brazza News از مهمترین این روزنامه ها هستند. در کانگو ۷۳ مجله، ماهنامه و گاهنامه چاپ میشود، هر سال بطور متوسط ۳۹۵ کتاب جدید علمی، هنری، ادبی، تخنیکی و معلوماتی نشر می شود و هر نفر سالانه بطور اوسط 0.3Kg کاغذ را برای نوشتن، خواندن و نشرات به مصرف میرساند.

محیط زیست جمهوری کانگو بعلت مشکلات اقتصادی، اداره ضعیف دولتی و کمبود آگاهی عامه، صدمه پذیر است، توجه به صحت مردم کافی نیست، مریضی های ساری وجود دارد و بیمه های تاهنوز انکشاف نه نموده که با مردم در اوقات بیماری، معلولیت، بیکاری، تقاعد و مرگ کمک نماید.

دولت کانگو 3.9% تولید ناخالص داخلی خود را به صحت مردم (کلنیکها، شفاخانه ها، واکسین، دندان، زیبایی، ادویه، تحقیقات و امور انکشافی) اختصاص داده (۲۰۲۱)، افزایش سالانه نفوس 2.34% است (۲۰۲۲) که در دنیا درجه سی ام را به خود اختصاص میدهد، در ۱۰۰۰ طفل نو تولد ۴۷/۹۳ نفر میمیرند که در دنیا بیست و چهارم میشود، عمر وسطی مردم بیشتر به ۶۲/۱ نزدیک شده، یک زن در کل عمر بطور وسطی ۴/۳۶ طفل بدنیا می آورد که در دنیا جایگاه دو صد و پانزدهم را دارد، 12.3% کودکان زیر پنج سالگی وزن کافی ندارد، 97.5% مردم به آب صحتی آشامیدنی دسترسی دارند، 73.4% تشنابها صحتی و عصری اند، حدود ۱۱۰۰۰۰ نفر با HIV/AIDS زندگی میکنند. هر سال بطور متوسط ۶۱۰۰ نفر بعلت این مریضی میمیرند و در ۱۰۰۰۰۰ نفر ۴۹ نفر توبرکلوز دارند.

حقوق زنان کانگو در قوانین با مردان مساوی است، اما در عمل مشکلاتی وجود دارد که از حضور فعال زنان در امور اجتماعی، سیاست، حکومتداری، رسانه ها و ورزش جلوگیری میکند. دولت کانگو در قسمت فراهم کردن مصروفیت های سالم برای جوانان با مشکلات زیادی دست به گریبان است.

در کانگو به هر ۶/۳ نفر یک TV، به ۴/۲ نفر یک رادیو، برای ۱۴ متعلم یک معلم، به ۱۲ محصل یک استاد، به ۱۰۰ نفر یک تلفون دیجتل، به هر ۱۰۰ نفر یک تلفون همراه، به ۲۹۰۰ نفر یک داکتر عمومی و به ۴۲۰۰ نفر یک بستر شفاخانه میرسد، 72% مردم برق و 38% انترنت دارند.

قوای مسلح: قوای زمینی، نیروهای هوایی، نیروهای بحری، ژاندارم و گارد ریاست جمهوری.

سن خدمت عسکری: 18 ساله، مدت خدمت 2 سال، داوطلب،

ذخیره افراد احتیاطی برای خدمت عسکری (۱۶ - ۳۹ ساله): مرد (2010)،

سهم مصارف عسکری در تولید ناخالص داخلی: 1.2% (۲۰۲۴).
منازعات منطقوی: جمهوری کانگو و جمهوری دموکراتیک کانگو تلاش میکنند تا سرحدات خود را دقیق ساخته و پیلرهای نصب کند.

مواد مخدر: ندارد.

مهاجرین: IOM دفتر بازگشت مهاجرین و اسکان مجدد آنها را، در سال ۲۰۰۹ در براز اوایل تاسیس نمود تا زمینه برگشت کانگویی ها و اتباع جمهوری دموکراتیک کانگو و رواندا را به محلات اصلی سکونت آنها فراهم آورد. در حال حاضر ۲۰۰۰۰۰ نفر مهاجر ج، د کانگو و ۱۰۰۰۰ مهاجر رواندا در جمهوری کانگو زنده گی میکنند و بیجا شده گان داخلی نیز وجود دارد.

تاریخ: در زمانه های گذشته کشور پنهانوری در غرب افریقا وجود داشت که انگولا، کانگو کینشاسا (زایر) و کانگو براز اوایل در آن شامل بودند. در آن زمان اقوام پیگمه و بوشمن درین منطقه زنده گی میکردند و قوم مانی کانگو برای یک دوره بسیار طولانی و طویل المدت، بالای این مردم و این سرزمین مسلط بود و سلطنت میکرد.

در سال ۱۴۸۲ یک دریانورد پرتگالی بنام دیگو کابو به کانگوی امروزی رسید و آن را از نزدیک مشاهده کرد. یک سال بعد از آن نزینگانو و پادشاه کانگو بخاطر حفظ حاکمیت و سلطنت خود به پرتگالی ها نزدیک شد، از آنها کمک خواست، نام خود را به جان اول تبدیل کرد، مسیحی شد و به پرتگالی ها پیوست.

بعد از آن یکعه زیادی اروپایی ها و مبلغان مسیحی، از سوی پرتگال به این سرزمین سرازیر شدند. پرتگالی ها برای مدت ۳۰۰ سال از مراکز جلب و جذب و خرید و فروش برده های سیاه پوست این سرزمین، بهره برداری کرده و به تاجران اروپایی و بطور خاص برتانوی ها و فرانسوی ها اجازه داد که کانگو را جدی بگیرند.

فرانسوی ها در قرن ۱۷ تجارت عاج و برده را درین منطقه آغاز کردند، طی همین سال ها عاج، کافی و یک نوع روغن نباتی توجه تاجران را به خود جلب نموده و تجارت برده ها در درجه دوم قرار گرفت. فرانسه در اواخر قرن ۱۹ برای تصرف این سرزمین ثروتمند دست بکار شد تا از منابع و معادن آن مستفید گردد با در نظر داشت اهداف فوق، یک قرارداد میان ساورنیان دوبراز Saverhanan de Brazza فرانسوی، در سال ۱۸۸۰ و ماکوک Makok یک رهبر کانگویی به امضا رسید که به اساس آن عساکر فرانسوی به کانگو رسیدند و مناطق شمالی دریای کانگو را تصرف کردند.

این سرزمین ثروتمند در سال ۱۸۸۵ از سوی کنگره برلین که از سوی نخست وزیر جرمنی با اشتراک کشورهای برتانیا، فرانسه، جرمنی و بلجیم تشکیل شده بود؛ به چند پارچه منقسم شد. کنگره برلین زایر یا کانگو کینشاسا را به بلجیم (بلژیک) و اگذار نمود و کانگوی غربی را که به نام های (کانگوی میانه)، (کانگوی فرانسوی) یا (کانگوی میانه فرانسوی) یاد میشد به فرانسه سپرد. در سال ۱۹۱۰ کانگوی فرانسوی در تشکیلات مستعمره افریقای غربی فرانسه مدغم گردید که متشکل از گابون، چاد و افریقای مرکزی بود.

در نتیجه استعمار، استثمار، بیگار و کارهای طاقت فرسا، که از سوی فرانسوی ها بالای مردم تحمیل میگردد، حدود 66% مردم کانگو در دهه دوم قرن بیستم هلاک شد. در نتیجه کارهای شاقه ایجاد خط آهن پوانت براز اوایل احساسات آزادی خواهی مردم تقویت گردیده و تحت رهبری (ماتسوا) متحد شدند. فرانسه این خط آهن را برای انتقال سهل مواد معدنی اعمار مینمود و علاقه داشت که هر چه زودتر کار آنرا به پایان برسانند.

بعد از پایان جنگ دوم جهانی که آسیا، افریقا و سایر نقاط جهان را، امواج آزادی خواهی درمی نوردید، در کانگو نیز مانند سایر کشورهای افریقای، احساسات آزادی خواهی بطور روز افزون قوت می یافت و مردم آرام - آرام مسلح و مجهز میشدند، ایجاد احزاب سیاسی، سازمان های کارگری و افکار سوسیالیستی با آزادی خواهان کمک میکرد که مبارزه را ادامه دهند.

فرانسه در سال ۱۹۵۶ به کانگو خودمختاری داد. در سال ۱۹۵۸ نظام جمهوری خودمختار، در چهار چوب جامعه فرانسوی در کانگو اعلان گردید.

کانگو استقلال کامل خود را روز ۱۵ اگست سال ۱۹۶۰ بدست آورد و فولبریولو F.Youllo رهبر اتحاد دموکراتیک دفاع از منافع افریقای، ها، بحیث اولین رییس جمهور کشور انتخاب و در کانگو عضویت ملل متحد را بدست آورد. وقتیکه مبارزه شدید آزادی خواهان (زایر) یا (کانگو کینشاسا) در کشور همسایه یعنی کانگوی بلجیمی بر علیه استعمارگران دوام داشت، کانگو براز اوایل با پاتریس لومومبا رهبر جنبش آزادی خواهی زایر روابط خوب نداشت. در آن سال ها رییس جمهور فولبریولو از برنامه های فرانسوی ها به شدت حمایت میکرد و در داخل کشور با مشکلات و منازعات زیادی دست به گریبان بود. با در نظر داشت همین عوامل، رژیم فولبریولو در نتیجه قیام ماه اگست سال ۱۹۶۳ سرنگون و ماسامبا دلایا Massembe Delba رهبر شورای ملی به کمک سوسیالیست ها به قدرت رسید.

دولت جدید بسوی چنین نزدیک شد و به کمک این کشور برنامه های رشد اقتصاد را روی دست گرفت، عساکر فرانسوی اخراج و (جنبش ملی انقلاب) بحیث یگانه حزب قانونی کشور شناخته شد.

در سال ۱۹۶۹ ماریان نگوایی **Marine Mgouabi** از راه کودتا بقدرت رسید و زمام امور را در دست گرفت، تعداد زیادی افسران چپی قوای مسلح کانگو در آن وقت از نگوایی پشتیبانی میکردند. نگوایی زود حزب کارگر کانگو را تاسیس نمود که خط مشی مارکسیستی را دنبال میکرد. نگوایی در سال ۱۹۶۹ بحیث رییس جمهور انتخاب شد، وی در سال ۱۹۷۳ به کشور های سوسیالیستی نزدیک شد، کانگو را بنام جمهوری مردم کانگو برزاولی اعلان نمود، منابع و پروژه های آب، تیل و صنایع را ملی اعلان کرد و در سال ۱۹۷۵ دولت چپی انگولا را به رسمیت شناخت.

نگوایی رییس جمهور سابق روز ۱۸ ماه مارچ سال ۱۹۷۷ از سوی طرفداران ماسامبا دلیا کشته شد. ماسامبا دلیا نیز بعد از یک سلسله حوادث اعدام گردید و دگرمن یومی اوپانگو رییس جمهور این کشور شد. بعد ازین تحول شوری کانگو برزاولی منحل و سفارت ایالات متحده امریکا دوباره کار خود را آغاز در پایتخت از سرگرفت. اوپانگو در سال ۱۹۷۹ کناره گیری کرد و دنیس ساسونگوییسو بجای او نشست. در سال ۱۹۸۲ کار تفحص و استخراج تیل در کانگو برزاولی آغاز شد. تیل چرخ اقتصاد را با سرعت به حرکت آورد، برنامه های رشد اقتصاد بطور روز افزون افزایش یافت و سهم عواید تیل در بودجه دولت به 50% رسید. دنیس به کشورهای شرق اروپا نزدیک شد اما با فرانسه و امریکا نیز روابط دوستانه داشت. وی کوشش میکرد که نامیبیا آزادی خود را بدست بیاورد. متلاشی شدن اتحاد جماهیر شوروی سوسیالیستی و بلاک سوسیالیستی، ضربه سنگینی بر پیکر کانگو وارد کرد، حکومت چند حزبی تشکیل شد، زمامداران راه مارکسیزم را ترک کردند، کلمه مردم از نام کشور حذف و قانون اساسی جدید تصویب شد.

در ماه جنوری ۱۹۹۱ اندری میلونگو تا زمان فرارسیدن انتخابات، برای مدت کوتاه بحیث نخست وزیر انتخاب شد؛ اما بعضی سازمان ها و احزاب سیاسی این انتخاب را نپذیرفته و بعد از برخوردها و مظاهرات گسترده یک حکومت موقت دگر بمیان آمد.

در انتخابات ماه اگست ۱۹۹۲ پاسکال یسوبا بحیث رییس جمهور و ژاک پومی اوپانگو بحیث نخست وزیر کانگو انتخاب شدند. احزاب مخالف که انتخاب نخست وزیر را یک عمل قانونی حساب نمی کردند، یک ائتلاف جداگانه تشکیل و برنارکولاس را بحیث نخست وزیر نامزد کردند. منازعه میان دولت و احزاب سیاسی مخالف آرام - آرام بحدی جدی شد که قوای مسلح مداخله کرد و تنها در ماه جنوری ۱۹۹۴ حدود ۱۰۰ نفر کشته شدند. بعد از آن هر دو طرف به آشتی و مصالحه روی آورده و پیمان آتش بس در ماه مارچ را به امضا رسانیدند که زود از بین رفته و جنگ داخلی آغاز گردید. دولت برای سرکوب گروه های مخالف مسلح دست بکار شد؛ اما شکست خورد و جلو آن ها را گرفته نتوانست.

ساسونگوییسو در ماه نومبر ۱۹۹۷ بحیث رییس جمهور انتخاب شد. رییس جمهور زود آقای برنارکولاس نخست وزیر سابق را دوباره بحیث نخست وزیر ابقا کرد. در ماه جنوری سال ۱۹۹۸ مذاکرات تعیین سرحد میان هر دو کانگو آغاز گردید که 2410Km طول دارد.

نگوییسو در همین سال کار تقویت قوای مسلح کشور را به کمک افسران خارجی و مافیای روسی آغاز کرد. در ماه نومبر ۱۹۹۹ پیمان آتش بس و مصالحه میان رییس جمهور دنس ساسونگوییسو و مخالفان که حالا خود را مقاومت ملی خطاب میکرد به امضا رسید، عمر بانگو رییس جمهور گابون درین مذاکرات میانجیگری کرده بود، تعداد زیاد مخالفان سیاسی در نتیجه کوشش های بانگو از سوی دولت کانگو رها شده و مخالفان نیز اسلحه خود را به زمین گذاشتند.

در سال ۲۰۰۱ نماینده گان هر دو طرف برای آوردن آشتی و مصالحه به کشور، دو بار باهم ملاقات کردند که پاسکال یسوبا و برنارکولاس در آن حضور نداشتند، قانون اساسی جدید کانگو نیز در همین سال تسوید و در همه پرسى سال ۲۰۰۲ تصویب گردید.

در انتخابات ماه مارچ سال ۲۰۰۲ کمونست سابق، دنس ساسونگوییسو 74% رای مردم را بدست آورد و بحیث رییس جمهور کانگو برزاولی حلف وفاداری یاد کرد.

در ماه مارچ سال ۲۰۰۳ آخرین پیمان آتش بس، مصالحه و شراکت میان دولت کانگو و مخالفان مسلح مناطق جنوب نیز به امضا رسید.

در همین سال تعدیلاتی در قانون اساسی کانگو رونما شد که توسط یک همه پرسى مورد تصویب قرار گرفت. این تعدیلات مدت کار رییس جمهور را ۷ سال و موجودیت شوری ملی دو مجلسه (جرگه) را معین ساخت. بعضی ناظرین خارجی تدویر این همه پرسى را زیر سوال برده و استقلال آن را موجه ندانستند.

تغییرات بمیان آمده باعث نفاق و شقاق شده و آتش جنگ در ولایت Pool، تحت رهبری پاستر نومی **Pastor Ntumi** زیانه کشید. توافقنامه آپریل ۲۰۰۳ به این جنگ خاتمه داد.

در انتخابات ماه جولای سال ۲۰۰۹ کانگو بازم ساسو **Sassou** برنده آرای مردم شد. انتخابات توسط یک تیم ناظرین حقوق بشری کانگولی مملو از تقلب و غلطی وانمود و گفته شد که سطح اشتراک رای دهنده گان در آن کم بود.

در ماه مارچ ۲۰۱۵ ساسو Sassou آماده گی خود را برای دور بعدی انتخابات اعلام نمود. ساسو برای این کار به تعدیل قانون اساسی نیاز داشت که آن را انجام داد. بعد از آنکه نامبرده در انتخابات سال ۲۰۱۶ باز برنده شد، ولایت پول Pool یا جایی را که گفته میشود، رهبر مخالفین در آن پناه گرفته، مورد حمله قرار داد. در مقابل قوم نینجا Ninja دست به اسلحه برده و مراکز نظامی را در آپریل ۲۰۱۶ مورد حمله قرار دادند. جنگ ایکه باعث مهاجرت بیش از ۸۰۰۰۰ نفر شد. اگر چه توافقنامه آتش بس در دسمبر ۲۰۱۷ امضا شد، اما اوضاع هنوز هم شکننده است و هر وقت امکان از سرگیری آن وجود دارد. ساسو در سال ۲۰۲۱ باز هم برنده شد و تا حال بحیث رییس جمهوری کانگو ایفای وظیفه مینماید.

کانگو بزرگترین کشور تولید کننده و صادر کننده تیل در افریقا است؛ اما ذخایر فراوان ندارد که برای مدت طولانی، بحیث منبع عواید این کشور بحساب رود. کانگو در حال حاضر برای یافتن منابع جدید تیل و گاز در مناطق ساحلی خود کار میکند تا از عواید بدست آمده، برای پیشرفت اقتصاد مملکت استفاده بعمل آید. روابط افغانستان با کانگو:

در کتاب افغانستان و جهان/کشورهای آسیایی و آفریقایی) منتشره سال ۲۰۰۴ ریاست مطالعات منطقوی، شرحی در مورد کشور کانگو (برازاویل) وجود ندارد و این میرساند که این دو کشور هیچ وقت روابطی باهم نداشته اند.